

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **SPIRITRADE, spol. s r. o. v likvidaci**, se sídlem Milady Horákové 42/127, Praha, zastoupena JUDr. Zdeňkem Weigem, advokátem se sídlem Nad Zátiším 586/22, Praha, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 2. 2019, č. j. 9370/2019-900000-311, a č. j. 9376/2019 900000-311 v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2021, č. j. 54 Af 10/2019 - 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, JUDr. Zdeňka Weiga, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Celní úřad pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) vydal dne 10. 10. 2018 dodatečné platební výměry č. j. 303325/2018-610000-31, č. j. 303359/2018-610000-31 a č. j. 303376/2018-610000-31, na spotřební daň z lihu za zdaňovací období leden, únor a březen 2017 ve výši 124 260 Kč, 164 445 Kč a 218 310 Kč. Důvodem k doměření spotřební daně bylo, že žalobkyně jakožto provozovatelka daňového skladu, a tím i plátce daně ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění zákona č. 65/2017 Sb. (dále jen „zákon o spotřebních daních“), uvolnila jménem společnosti SOMMELIERS WINES s.r.o. (dále jen „SOMMELIERS WINES“) do volného daňového oběhu vybrané výrobky (lihoviny), které však při vyskladnění z daňového skladu v rozporu s § 9 odst. 1 zákona o spotřebních daních nezahrnula do své daňové povinnosti.

[2] Odvolání proti výše specifikovaným dodatečným platebním výměrům žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 14. 2. 2019, č. j. 9370/2019-900000-311 [dále jen „napadené rozhodnutí 1)“].

[3] Správce daně dále vydal dne 10. 10. 2018 platební výměry na penále z částek doměřené spotřební daně z lihu za zdaňovací období leden, únor a březen 2017 a z částky doměřené spotřební daně z lihu ke dni 2. 3. 2017 ve výši 24.852 Kč, 32.889 Kč, 43.662 Kč a 228 Kč (č. j. 303326/2018-610000-31, č. j. 303361/2018-610000-31, č. j. 303377/2018-610000-31 a č. j. 303560/2018-610000-31).

[4] Odvolání proti platebním výměrům na penále žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 14. 2. 2019 č. j. 9376/2019-900000-311 [dále jen „napadené rozhodnutí 2)“].

[5] Žalobkyně brojila proti oběma rozhodnutím žalobami u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Ten řízení o žalobách spojil ke společnému projednání usnesením ze dne 21. 4. 2021, č. j. 54 Af 10/2019 - 31.

[6] Krajský soud identifikoval jako jádro sporu otázku, zda daňová povinnost žalobkyně zanikla ještě předtím, než jí byla dodatečnými platebními výměry spotřební daň doměřena. To z důvodu, že spotřební daň za předmětné lihoviny měla řádně a včas přiznat a zaplatit společnost SOMMELIERS WINES jakožto solidární plátců daně. Ve svých úvahách se zabýval zejména výkladem § 4 odst. 1 a odst. 3 zákona o spotřební dani v souladu se směrnicí Rady 2008/118/ES, o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS (dále jen „směrnice 2008/118/ES“). Dospěl k závěru, že společnost SOMMELIERS WINES měl žalovaný považovat za solidárního plátce již v rovině nalézací a nikoliv až v rovině platební.

[7] Samotné vyměření daně žalobkyni by tak dle krajského soudu nezakládalo nezákonnost napadeného rozhodnutí 1), jelikož v případě solidární odpovědnosti si může správce daně zásadně vybrat, kterému plátců daň vyměří a po kterém ji bude vymáhat. V nyní posuzované věci však byla daň již zaplacená jedním ze solidárních plátců, a to právě společností SOMMELIERS WINES, před vyměřením daně žalobkyni. K zaplacení spotřební daně došlo taktéž společností SOMMELIERS WINES v květnu 2017. Dodatečné platební výměry, jimiž správce daně doměřil spornou daň žalobkyni, vydal až dne 10. 10. 2018. Správce daně i žalovaný tak pochybili, protože doměřili daň žalobkyni za situace, kdy její daňová povinnost byla již splněna.

[8] Jejich pochybení nemohlo napravit ani vrácení zaplacené daně společnosti SOMMELIERS WINES, poněvadž měli přihlídnout k § 165 daňového řádu, který nepřipouští vrácení platby tomu, kdo za daňový subjekt daň uhradil. Podle názoru krajského soudu lze totiž zmíněné ustanovení analogicky užít i na situaci, kdy daňový subjekt sice hradí daň sám za sebe, ale v důsledku existence solidárního plátcovství též s účinky pro další spoludlužníky. Správce daně proto nebyl oprávněn uhrazenou daň společnosti SOMMELIERS WINES vracet, naopak ji měl akceptovat a tuto skutečnost promítnout do závěrů daňové kontroly provedené u žalobkyně. Z tohoto důvodu nemohlo napadené rozhodnutí 1) obstát.

[9] Za absurdní považoval krajský soud také argumentaci žalovaného, že vzhledem k povinnosti mlčenlivosti nelze projednat poměry jiného daňového subjektu (zde společnosti SOMMELIERS WINES) v řízení o daňové povinnosti žalobkyně. Ta by tímto postupem správce daně a žalovaného přišla o možnost dovolávat se faktického uhrazení daně jiným subjektem. Krajský soud také nepřisvědčil argumentaci žalovaného, že platební výměry, kterými byla žalobkyni doměřena daň, měly pouze evidenční charakter.

pokračování

[10] Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil obě napadená rozhodnutí žalovaného a věci mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[11] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Nesouhlasil s posouzením zániku daňové povinnosti žalobkyně před vydáním platebních výměrů, kterými jí byla daň doměřena. Krajský soud dle názoru stěžovatele špatně vyložil obsah společné a nerozdílné (solidární) odpovědnosti za daň dle zákona o spotřební dani, neboť ji shledal i v nalézací rovině, nikoliv pouze v platební. Zdůraznil, že je třeba rozlišovat mezi solidární daňovou odpovědností a společnou daňovou povinností. Solidární daňová odpovědnost představuje odpovědnost více daňových subjektů za jednu daňovou povinnost, kterou nese každý daňový subjekt zvlášť. V případě společné daňové povinnosti by naopak podáním daňového přiznání jednou z osob společně odpovědných zanikla povinnost podat daňové přiznání všemi ostatními osobami společně odpovědnými. Jelikož zákon o spotřebních daních v § 4 odst. 3 zakládá solidární daňovou odpovědnost pouze v platební rovině, nezpůsobuje zaplacení daně jiným subjektem zánik povinnosti žalobkyně daň přiznat.

[13] Krajský soud považoval obsah práv a povinností při správě daně u plátce daně a u osoby společné a nerozdílně odpovědné za daň za totožný. S tímto stěžovatel nesouhlasil, jelikož pouze provozovatel daňového skladu má povinnost daň přiznat. Oproti tomu vlastník lihovin nebo osoba, jejímž jménem je lihovina uvedena do volného oběhu, takovou povinnost nemá, pokud jej k tomu správce daně nevyzve. Stěžovatel nerozporoval skutečnost, že uhrazení daně společností SOMMELIERS WINES za žalobkyni by způsobilo zánik její povinnosti zaplatit daň (platební rovina). Nicméně by zaplacení nemělo vliv na povinnost žalobkyně daň přiznat (nalézací rovina).

[14] Vymezil se také vůči závěru krajského soudu ohledně nepřihlednutí k námitkám žalobkyně týkajícím se uhrazení daně společností SOMMELIERS WINES. Dle jeho názoru se nejednalo o pochybení, jelikož byl přesvědčen, že daná otázka není pro doměření daně žalobkyni rozhodná. V řízení o doměření daně žalobkyni totiž nehraje roli, zda daň již byla zaplacená, protože se jedná o rovinu nalézací nikoliv platební. Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, naopak nabízí možnosti, jak prověřit námitku žalobkyně ohledně zaplacení daně jinou osobou ve fázi placení daně, než dojde k jejímu vymáhání. Nadto stěžovatel uvedl, že nebyl oprávněn žalobkyni sdělit jakékoliv informace získané při správě spotřební daně z lihu u společnosti SOMMELIERS WINES. Stěžovatel ani informací o uhrazení daně společností SOMMELIERS WINES v době vydání napadeného rozhodnutí nedisponoval, a protože ji považoval za nadbytečnou, ani ji proto neprokazoval. Za zcela nepřipustný pak stěžovatel považoval postup krajského soudu, který své právní posouzení věci opřel rovněž o predikci nezákonného budoucího postupu žalovaného

[15] Podle stěžovatele vycházel krajský soud z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, poněvadž považoval daň doměřenou žalobkyni za již uhrazenou. Z daňových přiznání společnosti SOMMELIERS WINES nelze dovodit, že tvrzená daň byla přiznána a uhrazena za lihoviny uvolněné z daňového skladu žalobkyně. Při daňové kontrole u společnosti SOMMELIERS WINES bylo zjištěno, že přiznala a uhradila spotřební daň za zboží, které ovšem neuvolnila ze svého daňového skladu. Správce daně zjistil, že množství lihu vyjádřené

v hektolitrech etanolu, ze kterého společnost v jednotlivých daňových přiznáních přiznala spotřební daň, se neshoduje s množstvím lihu, které dle svého tvrzení přiznala za žalobkyni. Správci daně se nepodařilo prokázat, že společnost měla povinnost přiznat tvrzený „nadobjem“ lihu. Z provedených důkazů tedy neplynulo, že uhrazená daň společností SOMMELIERS WINES se opravdu vztahovala k lihovinám uvolněným žalobkyní.

[16] V posledním bodě kasační stížnosti stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu ohledně vrácení zaplacené daně společnosti SOMMELIERS WINES. Dle jeho názoru nešlo na současný případ analogicky aplikovat § 165 daňového řádu, dané ustanovení totiž řeší zcela odlišné případy, kdy za daňový subjekt uhradila jeho daňovou povinnost jiná osoba na základě zřejmého omylu. Za nezákonný by stěžovatel naopak považoval postup, kdy by nezohlednil doměření nároku na vrácení daně předmětné společnosti i v rovině placení daně a společnosti vzniklý nárok na vrácení daně odmítl vyplatit.

[17] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti předložila svůj pohled na výklad problematiky společné a nerozdílné odpovědnosti za zaplacení daně v oblasti spotřebních daní. Argumentovala, že znění směrnice 2008/118/ES je jasné a plyne z něj širší vymezení plátce daně, než jak jej stanovuje § 4 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Ve směrnici zakotvené širší vymezení by dopadlo také na osoby, jejichž jménem se zboží podléhající spotřební dani propouští z režimu s podmíněným osvobozením. Ohradila se proti závěru stěžovatele, že osoby dle § 4 odst. 3 zákona o spotřebních daních jsou společně a nerozdílně odpovědné pouze v platební rovině. Takový výklad neodpovídá textu zmíněné směrnice. Dle eurokonformního výkladu zákona o spotřebních daních tak společnost SOMMELIERS WINES mohla přiznat a zaplatit daň z lihu za zboží uvolněné z daňového skladu žalobkyně.

[18] Stěžovatel v replice vyjádřil svůj názor k výkladu směrnice 2008/118/ES. Dle něj z textu plyne solidární odpovědnost za spotřební daň pouze v platební rovině. Nikoliv již v nalézací, jak argumentuje žalobkyně.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Stěžovatel předložil velmi rozsáhlou kasační stížnost, ve které v mnoha kasačních námitkách rozporuje názor krajského soudu a obhajuje svůj postup v řízení o odvolání. Převážná část kasačních námitek směřuje k otázce, zda se solidární odpovědnost za spotřební daň projevuje již v rovině nalézací nebo pouze v rovině platební. Od této otázky se také odvíjí odůvodnění dalších námitek. Nejvyšší správní soud nepovažuje za účelné odpovídat na každou dílčí námitku. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojmát tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (např. nálezy ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05). Optikou citované judikatury Nejvyšší správní soud

pokračování

přistoupí k vypořádání kasačních námitek stěžovatele, přičemž v případě názorové shody s krajským soudem na některých místech odkáže toliko na příslušnou pasáž odůvodnění přezkoumávaného rozsudku.

[22] Jádrem sporu, od něž se odvíjí valná část kasačních námitek, je otázka, zda se solidární daňová odpovědnost za spotřební daně projevuje pouze v rovině platební nebo již v rovině nalézací. Tedy v posuzovaném případě otázka, jestli mohla společnost SOMMELIERS WINES přiznat a zaplatit daň za zboží, které jejím jménem uvolnila žalobkyně ze svého daňového skladu, a zda měli správce daně a stěžovatel tuto skutečnost zohlednit při posouzení daňové povinnosti žalobkyně.

[23] Podle 1 písm. a) zákona o spotřebních daních „[p]lácem je právnická nebo fyzická osoba, která je provozovatelem daňového skladu, oprávněným příjemcem, oprávněným odesílatelem nebo výrobcem, jíž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit v souvislosti s uvedením vybraných výrobků do volného daňového oběhu (§ 9 odst. 1), nebo v souvislosti se ztrátou nebo znehodnocením vybraných výrobků dopravovaných v režimu podmíněného osvobození od daně [§ 9 odst. 3 písm. a)].“

[24] Podle § 4 odst. 3 věty první zákona o spotřebních daních „[v] případě uvedení vybraných výrobků do volného daňového oběhu odpovídá společně a nerozdílně za daň kromě plátce daně uvedeného v odstavci 1 písm. a) také právnická nebo fyzická osoba, jejímž jménem byly vybrané výrobky do volného daňového oběhu uvedeny.“

[25] Podle čl. 8 odst. 1 písm. a) bodu i) směrnice 2008/118/ES „[o]sobou povinnou ke vzniklé daňové povinnosti ke spotřební dani je ve vztahu k situaci, kdy zboží podléhající spotřební dani opouští režim s podmíněným osvobozením od daně podle čl. 7 odst. 2 písm. a) oprávněný skladovatel, registrovaný příjemce nebo jakákoli jiná osoba, která zboží podléhající spotřební dani propouští z režimu s podmíněným osvobozením od daně nebo jejímž jménem se toto propuštění uskutečňuje, a v případě neoprávněného opuštění daňového skladu jakákoli jiná osoba, jež se na tomto neoprávněném opuštění podílela“.

[26] Podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2008/118/ES „[o]dpovídá-li za platbu jedné dlužné spotřební daně více osob, odpovídají společně a nerozdílně.“

[27] Krajský soud považoval společnost SOMMELIERS WINES za solidárního plátce daně, tj. že mohla přiznat a zaplatit spotřební daň z lihu namísto žalobkyně jako plátce ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o spotřebních daních.

[28] Jelikož zákon o spotřebních daních transponuje směrnici 2008/118/ES, je nutné při jeho výkladu užít tzv. eurokonformní výklad. Transponoval-li zákonodárce směrnicí EU nesprávně či nejasně do vnitrostátní právní úpravy, musí být příslušná vnitrostátní norma interpretována v souladu s touto úpravou (viz např. rozsudek Soudního dvora Evropské unie, dále jen „SDEU“, ve věci ze dne 10. 4. 1984, C- 14/83, *von Colson v. Land Nordrhein-Westfalen*).

[29] Plátce spotřebních daní je definován § 4 odst. 1 zákona o spotřebních daních (viz citace výše) jako osoba jíž z vyjmenovaných důvodů vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit. Osoba, jejímž jménem byly vybrané výrobky do volného daňového oběhu uvedeny, je pak dle § 4 odst. 3 téhož zákona, solidárně (společně a nerozdílně) odpovědná za daň společně s plácem.

[30] Směrnice 2008/118/ES pak v čl. 8 odst. 1 vymezuje osoby povinné ke vzniklé daňové povinnosti, přičemž jednou z nich je také osoba, jejímž jménem se uskutečňuje propuštění do volného oběhu. Zároveň v odst. 2 téhož ustanovení zavádí solidární odpovědnost více plátců.

[31] Na otázku, zda *osoba povinná ke vzniklé daňové povinnosti* dle směrnice 2008/118/ES má povinnost daň přiznat a zaplatit nebo pouze zaplatit, nabízí odpověď rozsudek SDEU ze dne 10. 6. 2021, ve věci C-279/19, *The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs v WR*. Z jeho bodu 27 plyne, že *osoba povinná k dani* dle čl. 8 odst. 1 je povinna přiznat a zaplatit spotřební daň.

[32] Z výše uvedeného plyne smysl úpravy směrnice 2008/118/ES, v jakých případech je osoba, jejímž jménem se uskutečňuje propuštění zboží do volného oběhu, společně a nerozdílně (solidárně) odpovědná za daň spolu s oprávněným skladovatelem (a dalšími osobami uvedenými v čl. 8 odst. 1 citované směrnice) nejen v platební rovině, ale taktéž v rovině nalézací.

[33] Nejvyšší správní soud se z výše uvedených důvodů ztotožňuje s odůvodněním a závěrem krajského soudu (viz body 13-24 napadeného rozsudku) ohledně výkladu § 4 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Na osoby specifikované v § 4 odst. 3 zákona o spotřebních daních je třeba nahlížet jako na solidárně odpovědné již v nalézací rovině. Uvolní-li provozovatel daňového skladu do volného oběhu lihoviny jménem jiné osoby, je ta společně a nerozdílně odpovědná za tvrzení a uhrazení daně. Může tak podat daňové přiznání ke spotřební dani, stejně tak jej může od ní požadovat také správce daně.

[34] Při aplikaci na nyní souzený případ to znamená, že na společnost SOMMELIERS WINES bylo třeba pohlížet jako na solidárního plátce (tedy osobu, jíž též vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit v souvislosti s uvedením vybraných výrobků do volného daňového oběhu), který mohl přiznat a zaplatit daň za lihoviny uvolněné žalobkyní jménem této společnosti z jejího daňového skladu. Správce daně a stěžovatel tedy byli povinni k této skutečnosti přihlídnout při doměrování daně žalobkyni.

[35] V další námitce stěžovatel tvrdí, že krajský soud vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jelikož z provedených důkazů není zřejmé, zda daň uhrazená společností SOMMELIERS WINES byla opravdu za lihoviny uvolněné z daňového skladu žalobkyně. Krajský soud správně vycházel z nesporných tvrzení žalobkyně a společnosti SOMMELIERS WINES ohledně uhrazení spotřební daně z lihu. Dále dostatečně doplnil důkazy o příslušná daňová tvrzení a o zprávu o daňové kontrole u společnosti SOMMELIERS WINES, ze které plyne, že vědomě hradila spotřební daň za lihoviny uvolněné z daňového skladu žalobkyně. Ze soudního spisu vyplývá, za jaké konkrétní lihoviny a v jakém množství společnost SOMMELIERS WINES uhradila spotřební daň. Stěžovatel i správce daně vycházeli při svých úvahách z právního názoru, že společnost SOMMELIERS WINES nebyla oprávněna tvrdit daň za zboží uvolněné do oběhu z daňového skladu žalobkyně. Krajský soud připustil ve svém závěru, že doměřit daň žalobkyni by bylo možné pouze v případě, kdy by jiná osoba tuto daň již nepřiznala a nezaplatila. Případně nedostatečně zjištěný skutkový stav by neměl dopad na zákonnost napadeného rozsudku, jelikož stěžovatel musel již v řízení o odvolání proti dodatečným platebním výměřům prověřit, zda daň za dotčené lihoviny byla již uhrazena. Bude tedy na stěžovateli, aby v dalším řízení prokázal, zda společnost SOMMELIERS WINES uhradila daň za lihoviny uvolněné z daňového skladu žalobkyně.

[36] Stěžovatel také nesouhlasí se závěrem krajského soudu ohledně aplikace § 165 daňového řádu v současné situaci. Dle stěžovatele dopadá dané ustanovení na případy, kdy za daňový subjekt uhradila jeho daňovou povinnost jiná osoba na základě zřejmého omylu.

[37] Podle § 165 daňového řádu „*[v]rácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné.*

pokračování

[38] S tímto názorem se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit, jelikož hlavním cílem § 165 daňového řádu je zákaz vrátit platbu tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil. Pouze v případě, kdy k uhrazení došlo omylem, lze o vrácení uhrazené částky požádat. V daném případě společnost SOMMELIERS WINES netvrdila, že spotřební daň uhradila omylem, naopak od počátku tvrdila, že ji uhradila za zboží uvolněné do volného oběhu z daňového skladu žalobkyně. Hlavním argumentem stěžovatele je, že společnost SOMMELIERS WINES mohla daň za žalobkyni uhradit z titulu solidární odpovědnosti až po řádném přiznání daně žalobkyní. Stěžovatel tedy při své argumentaci vycházel z nesprávného právního názoru (viz výše body [11] – [23]). Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry krajského soudu ohledně aplikovatelnosti § 165 daňového řádu na danou situaci, jelikož je zřejmé, že k úhradě daně nedošlo omylem.

[39] V poslední kasační námitce stěžovatel rozporuje názor krajského soudu ohledně toho, že nebyl vázán mlčenlivostí ohledně informací o společnosti SOMMELIERS WINES v řízení o doměření daně žalobkyni. Nejvyšší správní soud obecně souhlasí se závěry stěžovatele, že správa daní je neverejná a úřední osoby jsou vázány povinnostmi mlčenlivosti.

[40] Daňový řád v § 52 odst. 5 písm. c) uvádí, že „[o] porušení povinnosti mlčenlivosti nejde, poskytne-li úřední osoba informace osobě zúčastněné na správě daní v rozsahu, v jakém jsou její práva a povinnosti správou daní dotčena.“

[41] Tato výjimka dopadá na situaci, kdy se jedná o poskytnutí informací mezi daňovými subjekty, které spolu spolupracovaly či obchodovaly. V opačném případě by nebylo možné prokázat skutečnosti tvrzené žalobkyní. Sám stěžovatel tvrdí, že případná informace o uhrazení daně společností SOMMELIERS WINES poté, co žalobkyně daň přizná, již nebude podléhat mlčenlivosti, neboť půjde o informaci nezbytnou pro řádné zabezpečení úhrady daně. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel vycházel z právního názoru, podle něhož společnost SOMMELIERS WINES byla solidárně odpovědná až v platební rovině, nikoliv již v nalézací. Informace o tom, zda společnost SOMMELIERS WINES daň také přiznala, nepochybně bude nezbytnou pro řádné zjištění daně v dalším řízení. Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud neodůvodnil nezákonnost napadeného rozhodnutí „predikcí“ nezákonného postupu stěžovatele v budoucnu, pouze tímto argumentem podpořil svůj závěr o povinnosti mlčenlivosti správce daně. Tato kasační námitka proto také není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[43] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[44] Úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, kterou představuje odměna advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč, tj. za vyjádření ke kasační stížnosti, podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 3.400 Kč, které je třeba navýšit o DPH ve výši 21 %, tedy celkem 4.114 Kč, které je jí povinen v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. uhradit neúspěšný účastník, tedy stěžovatel, a to k rukám jejího zástupce ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu